

Ispită

Liana Stefan

Pas agale în culoarea
Dezvelitei dimineți,
Sorb cu lăcomie boarea
Prinsă de fiori răzleți.

Pe la spate se arată
O făptură cenușie
De picioare-mi atârnată
Ori e moartă? Ori e vie?

Chipul nu i-l văd, ascuns
Lunecând în vâlul negru
Tâmpilele mi le-a împuns
Cu brodări din trup funebru.

Sângele pulsează-n vene,
În stomac pumnale atacă,
Iar din mersul meu alene
Rând pe rând picioare aleargă.

După mine arătarea...
Mă întorc, e-n fața mea
Mi se taie răsuflarea
Întrebându-mă ce vrea.

Fata fără chip, zglobie
Mă pândește dimprejur
Să-nțeleg că nu e vie...
Nici e moartă...E contur?

Iată, știu cine își râde
De năduful omenesc
Bănuieli, surori zălude
Fără trup, cu chip drăcesc.

Cu tovarășa de drum,
Siluetă primenită
Soarelui promit de acum
Să nu mai cad în ispită.